

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 86/2013
12.09.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Р., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 544/13 од 18.07.2013. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 7К 817/10 од 10.11.2010. године и Апелационог суда у Београду КжІ.бр.1674/11 од 06.05.2011. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 544/13 од 18.07.2013. године, као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** правноснажна пресуда Основног суда у Смедереву 7К 817/10 од 10.11.2010. године у ставу I изреке, и пресуда Апелационог суда у Београду КжІ 1674/11 од 06.05.2011. године, у делу у коме се став I изреке пресуде Основног суда у Смедереву 7 К 817/10 од 10.11.2010. године потврђује, тако што Врховни касациони суд, на основу члана 354. тачка 2. ЗКП, према окривљеном Н.Р.

ОДБИЈА ОПТУЖБУ

Да је:

-Дана 18.05.2008. године око 18 часова у С.С. лако телесно повредио окривљену-приватну тужиљу Б.Ј., при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, на тај начин што у сенокосу који је закупио од В. ад С.П., где је затекао оштећену да неовлашћено напаса своје овце, у току међусобне расправе оштећену ударио дрвеним штапом дужине око 1 метар, који представља средство подобно да тело тешко повреди, у пределу леве стране леђа, иако је био свестан да оштећеној задаје ударац штапом који је подобан да тело тешко повреди и хтео је такву последицу, јер је оштећена задобила лаку телесну повреду у виду контузије седалног предела лево са крвним подливом, а био је свестан да је његово дело забрањено,

-чиме би извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Трошкови кривичног поступка, у односу на кривично дело, за које је према окривљеном Н.Р. оптужба одбијена, падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву 7К 817/10 од 10.11.2010. године окривљени Н.Р. је у ставу I изреке оглашен кривим да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време од 2 године не учини ново кривично дело. Ставом II изреке исте пресуде, окривљени Н.Р. оглашен је кривим да је учинио кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, која се има уплатити у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено је да ће се, ако се иста не плати, заменити казном затвора, тако што ће се за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне урачунати у један дан затвора.

Истом пресудом, окривљени Н.Р. обавезан је да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 72.210,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а оштећена-приватна тужиља Б.Ј. је за остваривање имовинско правног захтева, упућена на парницу.

Ставом III исте пресуде окривљени Н.Р. је на основу члана 355. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, а ставом IV оптужена Б.Ј. је на основу члана 355. ЗКП ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжI 1674/11 од 06.05.2011. године, одбијене су као неосноване жалбе Јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву и браниоца окривљеног Н.Р. и пресуда Основног суда у Смедереву К бр. 817/10 од 10.11.2010.године, у делу који се односи на окривљеног Р.Н., потврђена, док је уважавањем жалбе браниоца окривљеног Р.Н., у делу који се односи на окривљену Б.Ј. пресуда Основног суда у Смедереву Кбр. 817/10 од 10.11.2010.године, укинута, и у овом делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз бр. 544/13 од 18.07.2013.године због повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 2. у вези члана 6. ЗКП у вези члана 4. Протокола 7 уз Конвенцију о заштити људских права и основних слобода. Републички јавни тужилац је предложио да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца поднет против дела пресуде Основног суда у Смедереву К 817/10 од 10.11.2010.године под ознаком I и дела пресуде Апелационог суда у Београду Кж I 1674/11 од 06.05.2011.године, којом је потврђена првостепена пресуда према Н.Р. основан, те да је поменутим пресудама повређен закон на штету окривљеног, и да донесе одлуку којом се побијане пресуде преиначују у пресуду којом се одбија оптужба да је Н.Р. учинио кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 422. став 3. ЗКП, одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Основано се захтевом за заштиту законитости указује да су ставом I првостепене пресуде и делом другостепене пресуде који се односи на став I првостепене пресуде, повређене одредбе члана 369. став 1. тачка 2. ЗКП у вези члана 6. ЗКП, а у вези члана 4. Протокола 7. уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Одредбом члана 6. став 1. ЗКП прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или је за то дело поступак против њега правноснажно обустављен или оптужба правноснажно одбијена.

Осим тога, правна сигурност у казном праву гарантована је и Уставом Републике Србије, који у члану 34. став 3. предвиђа да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, али истим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Такође, одредба члана 4. Протокола 7. уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописује да се нико не може поново осудити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен, у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Коначно, Европски суд за људска права је кроз одлуку Великог већа у предмету *Zolotukhin v. Russia*, дефинитивно стао на становиште да су чињенице једини критеријум за оцену истоветности, и да је метод примене чињеница као критеријума, у односу на метод правне квалификације, сигурнији за појединца.

Из става I изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени Н.Р. извршио кривично дело лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, на штету оштећене Ј.Б., дана 18.05.2008. године, у 18 часова, у С.С., тако што је дрвеним штапом дужине 1 м., који представља средство подобно да тело тешко повреди, ударио оштећену, при чему је оштећена задобила лаку телесну повреду у виду контузије седалног предела лево са крвним подливом.

Из списка предмета произилази да је решењем општинског органа за прекршаје у Великој Плани У.П.бр. 2514/-1/09 од 16.09.2009.године окривљени Р.Н. оглашен одговорним због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру и кажњен новчаном казном у износу од 7.000,00 динара, а да је обавезан да плати на име паушалног износа трошкове прекршајног поступка у износу од 1.000,00 динара. Истим решењем је одређено, да се новчана казна и трошкови прекршајног поступка плаћају у року од 15 дана по правноснажности решења, и да ће у супротном новчана казна бити замењена у казну затвора у трајању од 14 дана и то тако што се за сваких започетих 500,00 динара рачуна као један дан затвора, а да ће се трошкови прекршајног поступка наплатити принудним путем.

Догађај описан у изреци наведеног решења о прекршају и ставу један првостепене пресуде, која се побија захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, догодио се истог дана, 18.05.2008. године, у исто време, око 18 часова, у истом месту, С.С. и односи се на исту радњу окривљеног Н.Р., који је оштећену Ј.Б., дрвеним штапом који је држао у руци ударио у задњицу.

Дакле, чињенични опис прекршаја односи се на истог окривљеног, на исти животни догађај, који се десио у исто време, на истом месту и са истоветном радњом окривљеног, која је предузета истим средством радње извршења-дрвеним штапом. Наведене чињенице, укључујући и чињеницу да је дрвени штап средство подобно да тело тешко повреди, биле су опште познате како у тренутку када се догађај одиграо, тако и у тренутку покретања прекршајног поступка. Чињеница, да једино наведена последица извршења кривичног дела - контузија седалног предела лево са крвним подливом оштећене Ј.Б. - није обухваћена чињеничним описом радње извршења прекршаја, није од таквог значаја, те у конкретном случају, сам догађај не чини суштински другачијим.

Имајући у виду суштински исти чињенични опис прекршаја и кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени Н.Р. ставом првим изреке првостепене пресуде оглашен кривим (који став I је потврђен другостепеном пресудом) основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је првостепеном и другостепеном пресудом у том делу учињена повреда кривичног закона на штету окривљеног Н.Р. из члана 369. став 1. тачка 2. ЗКП, јер се ради о ствари која је већ правноснажно пресуђена, а на који начин је повређена и одредба члана 6. став 1. ЗКП.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је преиначио пресуду Основног суда у Смедереву 7 К 817/10 од 10.11.2010.године у ставу I изреке, и део пресуде Апелационог суда у Београду Кж I 1674/11 од 06.05.2011.године у делу који се односи на став I првостепене пресуде, па је на основу члана 354. тачка 2. ЗКП, у односу на окривљеног Н.Р., одбио оптужбу за кривично дело лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ.

Одлуку о трошковима кривичног поступка, Врховни касациони суд је донео на основу члана 197. став 1. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. и члана 32. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08), а применом члана 24. став 7. ЗКП на основу члана 425. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар - саветник
Татјана Миленковић,с.р.

Председник већа - судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.